

Omraade mellem to repræsentative Forsamlinger eller Organer, som begge til deres Beslutninger skulle have Samtykke fra vedkommende Statsoverhoved eller Regjering, kan man ikke lægge Bægten paa Regjeringen og sige, at det er dennes Sag, om den vil gaae ind paa Forandringen eller ikke, men Regjeringen eller Kongen maa i dette Tilfælde betragtes som identisk med den Forsamling, som der er Spørgsmaal om; det kan ikke være anderledes. Forøvrigt vil jeg erindre de Herrer om, at der i det oftere omtalte Tilfælde ikke blot var Tale — og dette synes det mig, at man hidtil har ladet udenfor Betragtning — om Fællesforsatningens Forhold til Kongerigets særlige Forsatning, men navnlig ogsaa om dens Forhold til de øvrige Statsdeles. (Tscherning: Hør!) Ja, det ønsker jeg ogsaa maa blive hørt. — Naar man har to Forsamlinger, og man har givet enhver af dem deres bestemte forfatningsmæssige Ret, saa kan der fornuftigvis ikke være Mening i at sige: Den ene Forsamling skal have Lov til at tage det Hele, hvis den har Øst dertil. Dette hører til den Slags Ting, der synes at gjøre al mulig Beviisførelse overflødig; der gives Ting, som frembyde sig med saadan Nødvendighed for den sunde Menneskeforstand og for Folks funde Sands som urimelige, at man maa forbauses over, at de kunne gjøres til Gjenstand for videre Betragtninger, og jeg kan derfor være tilbøielig til at holde med det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgstreds, naar han siger, at dersom Noget fremkom dermed, da vilde det være Noget, som enhver fornuftig Mand maatte lee af. Men vist er det, at det aldeles Paafaldende heri bliver endnu mere grandioft, naar man sætter sig ind i hele Situationen, som den var dengang der var Spørgsmaal om at tilvejebringe en Forsatning, som skulde gjælde ligeoverfor de enkelte Landsdele og ganske specielt ligeoverfor Kongeriget — og man kan gjerne føie til, ligeoverfor hele Kongerigets Stilling efter Grundloven af 1849 — med andre Ord, da der skulde have en Fællesforsatning, der skulde yde en virkelig Betryggelse for samtlige Statsdele i Monarchiet. Jeg skal ikke gaae dybere ind herpaa, men det er klart for Enhver,

der har levet noget i Forholdene; at herved dannede sig den meget store bestemte, politiske Opgave, som enhver Regjering maatte sætte sig. Jeg spørger nu, om virkelig noget Menneske vil forsvare den Mening, at der, trods dette, skulde ligge i en Bestemmelse, der findes i Kongerigets Grundlov, en Ret til en god Dag at lade alle disse fælles Anliggender forsvinde. Medens der nu fra Hertugdømmernes og fra Lyblands Side var fundet endel Beroligelse i en saadan Bestemmelse, hvorved et meget vigtigt og betydeligt Omraade var blevet fælles for hele Monarchiet, skulde det altsaa pludseligt vise sig, at Rigsdagen tog hele Klatten, og derved bragte det oprettede Forhold til at forsvinde (Afsbrudelse af Tscherning). Ja, det vilde blive en simpel Selvfølge. Naar man fører Sagen tilbage til den Tid, og stiller sig paa dette Punkt, da maa man nødvendigvis komme til den Slags Urimeligheder. — Nei, det er saa forkeert, som Noget, der nogeninde er fremført.

Det ærede Medlem, som først har bragt Forslaget ind, begyndte med paa en noget paafaldende Maade at lægge Beslag paa vor Tænkning; han opfordrede os til at passe nøie paa, at følge med, og at gjøre Tankeprøven om igjen, for at vi muligens ikke skulde tage fejl, og alle disse advarende Forsigtighedsregler anbefalede han os, fordi han, som han begyndte med at sige, vilde føre os ind paa en Mark, der hidtil havde ligget brak, og hvor ikke saa Lidet vilde komme frem. Jeg siger: Vorherre bevare os for denne Mark; det er godt, at vi ikke ere komne ind paa den, jeg troer ogsaa, at det kan forklæres, at vi ikke ere komne ind paa den —, og jeg haaber, at vi snart maae faae en saadan Slutning paa vore Forhold, at der ikke mere kan blive Spørgsmaal om denne Mark, og at den kun maa blive staaende som en Mærkelighed, forsaavidt den har kunnet frembringe dette Forslag. Da jeg iltige haaber, at dette Forslag snart maa blive slaaet ihjel, kan den gjerne betragtes som en Begravelsesplads, hvad der ogsaa er det Æneste, som den efter min Mening egner sig til. Jeg troer i Virkeligheden, at det ikke kan være den alvorlige Mening, at Forsamlingen skulde kunne gaae ind paa dette Forslag, end-